

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

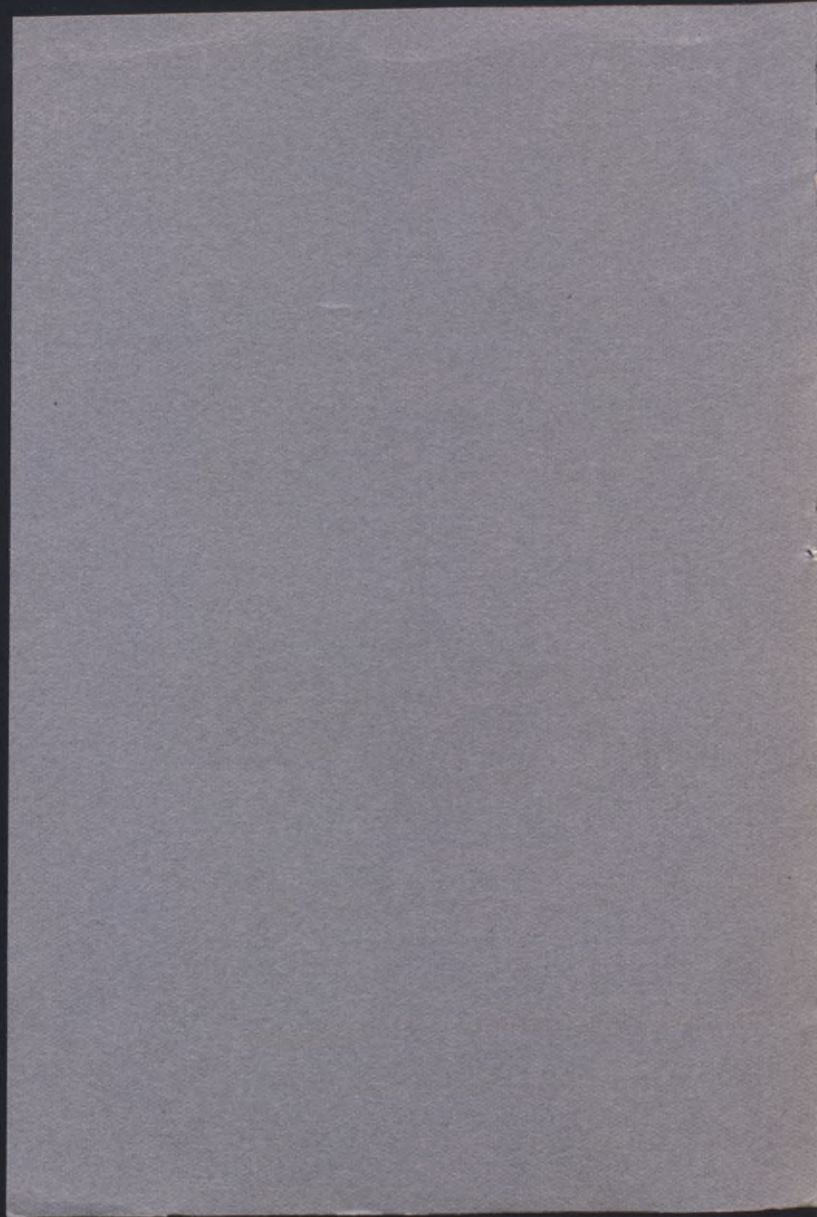

[Före 1810]

(Bv) Litt.
Sv.
Folklett.

En ny och lustig visa om en
gammal k^äring som ... råkade
i kamp med en stor tjur på
Garnfods hed.   Calmar 1808

En ny och lustig

S i s a ,

Om en gammal Råring

som oförmodeligen våkade i Kamp med
en stor Ljux på Garnsfods Hed, hwilken
war wan at fånga Folk, och huru hon
resolberade sig til at fångas med ho-
nom, och tog det gamla ordspråk til
hjelp, nemligen: Mod gifwer makt; alt-
så hafwer Ordspråket blifwit så mycket
långre nemligen: Mod ger makt, sade
Råringen som fångas med Ljuren, och
huru hon öfwerwandt honom, så at han
måste taga flykten åt Skogen; tillika,
huru hon blef antastad af en hop
Bondgossar som anmodade hen-
ne at spå dem hwad deras
Planeter innehölo.

San fångas:

Huru lycklig är det Land, som altid
frid ic.

Calmar, tryckt 1808.

1792

1792

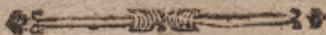
1792

1792

1792

1792

1792

1.

Det hände på en dag, När solen
stod i högden, En Kåring lam
och swag, Hon gick sig på bygden,
Hon efter bröddet gick, Hon bar sitta
päck och pack, Och hwar hon något
fick, Der sade hon stor tack.

2.

Hon gick för utan stor, Öfwer
den gröna Heden, Wål trettio stö-
na Kor, De gingo der i bet, I bland
de sköna Kor der gick ett Creatur,
Som war wål wuxen stor, En best
som war en Tjur.

3.

Den Tjuren han war grå, Be-
gynnte strax att långa, Ty alla de
han såg, Dem war han wan att
långa, Kåringen ropte Gud, Hwad
skal jag nu våfinna, Här ser det il-
la ut, Om seger til att winna.

4.
O Gud som lyckan har, Nu är
jag hel förlågen, Ty om jag flykten
tar, Han hinner mig på vägen, Vil
jag med honom slås, Jag då min
helfa mister, Han mig såsom en Gås,
Uppå sin gaffel rister.

5.
Jag säkerligen wet, Han går en
kort Process, Ty hans barmhertig-
het den åter i hans, Fast hunden
han är röd, Så har han bättre wet,
Allt för en beta bröd, Så kan man
kjöpa fred.

6.
Men denna grofwa Stut, Han
inga gåfwer tar, Ej heller wet han
hur, Fast fick han allt jag har, När
jag honom möta tör, Med wettes
eller wöven, Han ser ut som en dörr,
När som han slår up gapen.

7.
De nu har stora pungar, De stry-
ter och de blås, Såsom en varats
tromma När som förgaddring slås,
Jag tände nog två stufar I mina
unga år, De hade stora bukfar, Som
denne här nu går.

8.

De war ej af de bästa, Som fyr-
kan hörde til, Ehwad för hus de gå-
ste, Der förde de kraket, De brom-
ma och de stråwa, Ehwad de foro
fram, Med fina stora nåswa, De
flämde mången man.

9.

På slutet blef de smala, förmätte
få ej mer, Nu får de alt betala, De
draga sten och ler, Jag kan ock ej
förstå, Hwad desse har i bogen, Som
tar ej denna grå, Och spänner ho-
nom för plogen.

10.

Fäst han har stora pungar, Och
blåsar som en hwal, Så kände jag
dock Kona, Som samma kalfwen
har, Han födder är på Garfod, Om
jag det rätt förstår, Jag midlkat har
hans farmor, Då jag war femtio år.

11.

Man må dock icke fasa, Utas flens
modighet, En sådan til at kasa, Der
hörer konst och wet, Ett råd på ett
godt slut, Är bättre än som tio,
Som kommer acter ut, När tiden
är förbi.

12.

Så sant jag heter Mätta, Kan
jag två sålar få, utaf hans brede
flätta, Fast om han vålar så, Kan
komma mig till nytta, För mina
gamla skor, Som står uti den hytta,
Der som Mor Mätta bor.

13.

Det är ej goda råd, Sig längre
resolvera, Jag ser här ingen verk,
Jag kan mig retirera, Utan de fam-
ma ord, Min Moder hafwer sagt,
Det lärde hon min Broder, At mo-
det gifwer makt,

14.

Den Kåring war astard, Och blef
i modet tjäck, Hen kasta vå den vart,
Sin våsa och sin kåv, Kåringen sa-
de hurd, och ropte uti gewär, Det
skaldra uti Luvåhs, Ett berg som
låg der när

15.

Den Tjuren grovmm och böfs, Han
ref i jorden stråmmor, Kåringen ref
nu möfs, Med sina tio rammer, De
båla bögge två, Som woro bidnare
tre, Kåringen hon gick på, Och Tju-
ren sprang på sne.

16.

Hon hade ock en svik, Som vilt-
gen war funnen, Den stack hon i hans
flug, som sette rått öfver munnen,
Så hastig och så snart, Så wände
han sig om, Säfom han stuckin war,
Ut af en Scorpion.

17.

Den Råring täck och snäll, Hon
lär ej modet falla, far nu til häckens
fjäll, Som du då woro kallad, Les-
wer jag någon tid, Annu i några år,
Så kan du hängder bli I dina sto-
ra lär.

18.

Nu är alt freden sätt, Och sege-
ren är wunnen, Ingen må blifwa
rådd, För en som stor i munnen,
Jag säkerligen wet, At innom fem-
ton år, At denna grym i bet, Har
ingen ting förmår.

19.

Här wärer många nu, Som in-
tet godt wil lära, Ar likare en Stut,
An säfom wackra kärla, De hafwa
lärde at gjö, Och hafwa stora mun-
nar, De kasta vå mig snd, Och het-
sar på mig hundar.

Räkar jag in i hus, Så synas de
 så slätta, Och göra för mig trus,
 Och fölger stackars Mätta, Så rop-
 va de mig bak, är lömla såsom
 Näfwen, Kom wil j ha Tobak, Och
 har dock frukt i näfven.

De säga Mätta spå, Hvad står i
 min Planet, Jag svarar roffen grå,
 Det till en god mufswet, Om det
 kan hånda sig, Jag gifvar icke rått,
 Så kan en längre pik, Dig påsa
 mycket närt.

Sen göra de mig mehn, Och sjä-
 la från mig kärven, De andra brin-
 gar sten, Och lägger den i säcken,
 Ack! jämmer och stor nöd, Det gör
 en ringa frukt, När årbarhet är dö,
 Och stöna harna tukt.

1001851209

